

İkinci Qarabağ müharibəsinin 30-cu günü, oktyabrın 27-si buludsuz bir payız günü idi. Döyüşlər başlayandan əllər göydə qalmışdı, hamı Allaha yalvarırdı ki, cəbhədə erməni işğalçılarına qarşı vuruşan əsgərlərimizi qorusun. Xocalıda, eləcə də başqa bölgələrdə ağır işgəncələrlə öldürülən balalarını, əsir götürülmüş qız-gəlinlərimizin, qocaların qanlarını yerdə qoymasın!

Havalar başqa illərin payızından xoş keçirdi. Sanki təbiət döyüşçülərimizə çətinliklər yaratmamaq üçün payızın soyuğunun qarşısını kəsib gecikdirirdi. Amma nə edəsən ki, müharibələr itkisiz olmur. 27 oktyabr axşamüstü, şər qarışan vaxt İmişli rayonunun Otuziki kəndini bəd xəbər sarsıtdı. Qəflətən qapıları döyən bu bəd xəbər ilıq payız havasında hamının ürəyini, qəlbinə üşütdü. Qarabağın azadlığı uğrunda gedən əks-hücum əməliyyatların-

Hərbi xidmətini başa vurduqdan sonra Əli doğmalarının yanına alnıaçıq, başıuca qayıtdı. 2004-cü ildə ailə həyatı qurdu. İki oğul övladı dünyaya gəldi. Az sonra məlum oldu ki, uşaqlarında anadangəlmə talassemiya xəstəliyi var. Gənc ailənin çətin günləri qapılarını döydü. Problemlər içərisində yaşamasına baxmayaraq, Əli hərbcı olmaq arzusunu heç vaxt unutmurdu. Qərarı qəti idi, necə olursa-olsun ordu sıralarına qayıtmalı, Vətənə ləyaqətlə

yüş peşəkarlığı və qələbə əzmi nümayiş etdirirdi. Silahlı Qüvvələrin Ali Baş Komandanı İlham Əliyevin sərkərdəliyi altında irəliləyən Azərbaycan Ordusunun güclü əks-hücumları qarşısında dayana bilməyən erməni işğalçıları silah-sursatlarını, hərbi texnikalarını atıb arxalarına da baxmadan qaçırdılar. Yaralanmağına baxma-

tirak etməyə yığışdılar. Rayon icra hakimiyyətinin rəhbərliyi və kollektivi, eləcə də ictimaiyyətin nümayəndələri onun bir zamanlar doğulub böyüdü-yü həyəətə gəldilər. Yaxınlar, doğmalar Azərbaycan və Türkiyə bayrağına bürünmüş tabutu başları üzərinə qaldırdılar. Hönkürtü, ağlaşma səsi ətrafı başına götürdü. Həyətdə dayanmağa, ayaq qoymağa yer yox idi. Öndə Azərbaycan və Türkiyənin dövlət bayraqlarını aparan gənclər, bir az arxada dini ayinləri icra edən şəxslər və "Şəhidlər ölməz, Vətən bölünməz!", "Otuzikilər oyaqdı, Qarabağa dayaqdı!", "Qarabağ bizimdir, bizim olacaq!" şüarlarını fasilələrlə səsləndirən insanlar, çiyinlər üstündə bayrağa bükülmüş şəhidimizin tabutu, daha sonra isə mərasimdə iştirak edənlər hüznü addımlarla qəbiristanlığa doğru ge-

Təskinliyimizi onunla tapırıq ki, Əli Vətən torpaqlarının azadlığı uğrunda gedən döyüşlərdə şəhidlik zirvəsinə ucalıb. Bu ölçətməz zirvəyə ucalanlar heç vaxt unudulmur, həmişə ehtiramla xatırlanır".

Birinci Qarabağ müharibəsinin iştirakçısı olmuş, göstərdiyi qəhrəmanlığa görə "Azərbaycan Bayrağı" ordeninə layiq görülmüş Şamil Cəbrayılov da Əli haqqında kövrək hisslərlə danışıdı. Dedi ki, indiyə qədər Otuziki kəndindən onlarla gənc Qarabağ müharibəsində iştirak etmiş, şərəfli döyüş yolu keçmişdi: "Həmişə ona sevinirdi ki, indiyə qədər kənddən kimse müharibədə övlad itkisinin ağrısını yaşamamış, atalar, analar, balalarını şəhid adı ilə dəfn etməmişdilər. Əli kəndimizin ilk şəhidi oldu. Biz onun qəhrəmanlığı ilə fəxr edib öyünürük. İnanıram ki, gələcək nəsillər qəhrəmanlığı Əli kimi cəsur oğullardan öyrənəcəklər".

Əməkdar müəllim Cəbrayıl Şirəliyev də şəhid Əli Quliyev haqqında ürək ağrısı ilə danışdı. Bildirdi ki, haqq işi uğrunda, Vətən uğrunda şəhid olan bütün insanların, bütün döyüşçülərin talelərində oxşarlıq həmişə özünü qabarıq şəkildə göstərir: "Onların istər Qarabağda, istərsə də dünyanın başqa yerlərində şəhid olmalarının elə bir fərqi yoxdur. Əsas odur

da üzərinə düşən döyüş tapşırıqlarını cəsarətlə yerinə yetirən Xüsusi Təyinatlı bölmənin tərkibində vuruşan gizir Əli Quliyev şəhid oldu. Kədər yüklü bu xəbər qısa müddət ərzində kəndə yayıldı, əşidənləri göz yaşı içində boğdu...

Şəhid Əli Quliyev 9 sentyabr 1984-cü ildə zəhmətkeş bir ailədə dünyaya göz açmışdı. Atası Tədbir kişi uzun müddət yük maşınının sürücüsü işləmişdi. Sonrakı illərdə isə işləmək üçün Rusiyaya üz tutmuşdu. Buna görə ailənin ağırlığı uşaqlarını zəhmətə, düzlüyə, halallığa öyrətmiş həyat yoldaşı Almaz xanımın üzərinə düşmüşdü. Əli ailənin üçüncü övladı idi. Otuziki kənd tam orta məktəbində birinci sinfə getdiyi elə bil dünən olmuşdu. Əli çoxlarından cüssəli, ucaboylu olması ilə fərqlənirdi. Əlinin qardaşları İsmayıl, Zaur və Cavid də zəhmətdən yağrulmuş gənclər idilər. Onun Arzu və Leyli adlı iki bacısı da var idi.

Gələcəyin cəsur döyüşçüsü Əli Quliyev orta məktəbi bitirdikdən bir il sonra 2002-ci ildə ordu sıralarına çağırıldı. Cəbhə bölgəsində yerləşən hərbi hissədə xidmət etdi. İlyarımliq əsgəri xidmət onda hər b sənətinə böyük maraq və sevgi oyatdı. Erməni işğalçılarının Xocalıda azərbaycanlılara qarşı törətdikləri soyqırımını onun uşaq yaddaşında özünə dərin yer eləmişdi. Ekranlarda gördüyü erməni vəhşiliyini heç vaxt unutmamışdı. Bu ağrıları ürəyində yaşadan Əli hərbcı olmaq istəyirdi.

xidmət etməli, torpaqlarımızın azadlığı uğrunda vuruşmalı idi. Günlərin birində Əli Quliyev arzusuna çatdı. Müddətdən artıq həqiqi hərbi xidmət hərbi qulluqçusu kimi Müdafiə Nazirliyinin xüsusi təyinatlı qüvvələrinin sıralarında xidmətə başladı. Həmin gün onun sevinci yerə-göyə sığmırdı. Çünki müharibə başlayanda o da torpaqlarımızın azadlığı uğrunda vuruşacaqdı.

Gizir Əli Quliyev Aprel döyüşlərinin də iştirakçısı olmuşdu. 2016-cı il aprel ayının 1-dən döyüşlərə atılmış, dörd gün silahlı yerə qoymamışdı. Üzərinə düşən döyüş tapşırıqlarını yüksək peşəkarlıqla yerinə yetirmişdi. Tərtər rayonunun Talış kəndi ətrafındakı əlverişli yüksəkliklər uğrunda gedən döyüşlərdə böyük igidlik və qəhrəmanlıq göstərmişdi. İştirakçısı olduğu əməliyyatlar zamanı təcrübə və səriştəsi daha da artmışdı.

27 sentyabr 2020-ci ildə İkinci Qarabağ müharibəsi başladı. İşğalçılıq əməllərini davam etdirən, terrorçuluğu dövlət siyasətinə çevirən Ermənistan növbəti dəfə beynəlxalq qanunlara zidd addım atdı. Elə ilk gündən düşmən Azərbaycan Ordusunun sərt cavabı ilə üzləşdi. Ürəyi Vətən eşqi ilə döyünən cəsur oğullar silaha sarılaraq qələbə əzmi ilə müharibəyə yollandılar. Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin tərkibində döyüşlərə atılan gizir Əli Quliyev hərbi əməliyyatlarda fəal iştirak edir, həmişə öndə vuruşurdu. Uğurlara hesablanmış əməliyyatlarda yüksək dö-

yan xüsusi təyinatlılar özlərində güc tapıb yenidən ayağa qalxaraq düşmən üzərinə yeriyr, qəsbkarlarla əlbəyaxa olaraq onları məhv edirdilər. Belə döyüş səhnələri indiyə kimi yalnız fantastik kinolarda nümayiş olunurdu. Cəsur Azərbaycan hərbciləri isə bunları reallıqda edir, düşməni aman vermədən geri qovurdur.

İkinci Qarabağ müharibəsinin başladığı gündən bir ay keçirdi. Bu müddət ərzində 200-ə yaxın yaşayış məntəqəsi işğaldan azad edilmişdi. Artıq bu torpaqlarda üçrəngli, aylı-ulduzlu bayrağımız dalğalanırdı. Hər gün cəbhədən qələbə xəbərləri gəlirdi. Dayanmadan irəliləyən rəşadətli Azərbaycan Ordusu erməni işğalçılarını geri sıxışdırırdı. Ön xətdə atılan mərmilərin, güllələrin səsi xeyli uzaqlardakı kəndlərdə də eşidilirdi. Bütün cəbhəboyu torpaqlarımızın azadlığı uğrunda qanlı döyüşlər gedirdi.

Müharibənin 30-cu günü yenicə başlamışdı. Cəsur döyüşçü Əli Xocavənd uğrunda vuruşurdu. Təəssüflər olsun ki, onun sonuncu döyüşü oldu. Həmin gün 18 il ordu sıralarında xidmət edən gizir Əli Tədbir oğlu Quliyev canından da çox sevdiyi Vətən torpaqları uğrunda gedən döyüşlərdə qəhrəmancasına həlak oldu. Onun döyüşçü yoldaşlarından biri yaralı vəziyyətdə düşmən mövqeyinə yaxın ərazidə qalmışdı. Əli onu xilas etmək üçün həyatını riskə qoyaraq böyük cəsa-

rətlə irəli atıldı. Pusquda durmuş düşmən snayperi onu gördü və atəş açdı. İşğalçının açdığı atəş cəsur gizirin həm ömür, həm də döyüş yolunu yarıda qırdı.

Cəsur gizirin şəhid olduğu və meyitinin gətirildiyi xəbər kəndə çatan kimi sakinlər göz yaşları içində onun dəfnində iş-

dirdilər. Böyük izdihamın iştirakı ilə cəsur döyüşçü gizir Əli Quliyev torpağa tapşırıldı.

Şəhidlər heç vaxt unudulmur, yaddan çıxmırlar. Həmsöhbəti olduğum doğmaları, qohumları və kənd sakinləri gizir Əli Quliyev haqqında ürək sözlərini göz yaşları içində danışdılar. Şəhidin anası Almaz xanım dərinədən ah çəkərək dedi ki, oğullar Vətəni qorumaq üçün doğulurlar: "Ana üçün övladların hamısı əzizdir, doğmadır. Onları bir-birindən ayırmaq olmaz. Əli həmişə verdiyi sözün üstündə dayanardı. Ordu sıralarında xidmətə də böyük həvəslə getmişdi. Arzusuna çatdığına görə sevinci yerə-göyə sığmırdı. Qarabağı azad görmək istəyirdi. Bu yolda döyüşə, savaşa hazır idi. Müharibəyə gedəndən sonra bizimlə əlaqə saxlayar, iştirakçısı olduğu uğurlu döyüşlərdən danışardı. Onun səsi gah Füzulidən, gah Cəbrayıldan, gah da Xocavənddən gəlirdi. Torpaqlarımız, şəhər

ki, onların mübarizəsi olsun, ədalət uğrunda vuruşsunlar! Ona görə də bu cəsur insanlar haqqında yazılanlar elə bil onların hər biri haqqında qələmə alınan əsər təəssüratı bağışlayır. Deməli, onların biri haqqında yazılan əsərlərdən hamısına pay düşür. Biz cəsur döyüşçü, igid əsgər gizir Əli Quliyevin göstərdiyi qəhrəmanlıqları heç vaxt unutmayacağıq, onu həmişə ehtiramla xatırlayacağıq".

Azərbaycanın ərazi bütövlüyü uğrunda gedən döyüş əməliyyatları zamanı vəziyyətə borcunu yerinə yetirərkən göstərdiyi igidliyə görə Əli Quliyev ölümündən sonra "Vətən uğrunda", "Cəsur döyüşçü", "Cəbrayılın azad olunmasına görə" və "Xocavəndin azad olunmasına görə" medalları ilə təltif edilmişdir.

Vətən hər şeydən əvvəl əcdadlarımızın bizə qoyduğu müqəddəs əmanətdir, ata-babalarımızın və övladlarımızın məskənidir. Vətən həm də tariximizdir, mədəniyyət beşiyimizdir, Vətən iman yerimiz, inanc mənbəyimizdir. Vətəni göz bəbəyi kimi qorumaq, onun şərəfini daim uca tutmaq hamımızın borcudur! Vətən uğrunda canından keçmək şərəfli işdir! Çünki Vətən uğrunda şəhid olmaqdan yüksək ali məqam yoxdur!

Tanınmış türk xalq ozanı Aşıq Veysəl də millət, Vətən yolunda şəhid olmağı ən ali, ən xoşbəxt məqam kimi dəyərləndirərək yazırdı:

...Şəhid ismi yazılaydı soyadım,

Qanımla məzarımın daşına. 36 yaşında canından da çox sevdiyi Vətənin azadlığı uğrunda şəhid olmuş Əli Quliyevin adı qəhrəmanlıq tariximizə həkk olunub! Böyüməkdə olan nəsillər qəhrəmanlığı onun kimi cəsur oğullardan öyrənirlər.

Vahid MƏHƏRRƏMOV, "Azərbaycan"